

СПОМЕНИ ЗА ВАПЦАРОВ

Познанството и близостта ми с Никола Вапцаров, макар и по-малко от година, винаги съм смятала един от най-значимите периоди в живота ми. Бях млада, влюбена в пиезията му още приживе. Последна година от живота на Вапцаров!

Записах се студентка в СДУ през учебната 1940/1941 г. Първото ми местожителство беше квартирата на известния наш философ и социолог Иван Хаджийски. Случи ми се именно в тази квартира да срещна Вапцаров. На именния ден на Хаджийски - Ивановден 1941 г. се бяха събрали тесен кръг близки приятели: Орлин Василев, Младен Исаев и др. Беше и съпругата на Вапцаров - Бойка. Последен пристигна той. Първите ми впечатления са чисто външни. Обърнаха ми внимание високият му ръст, голямото чело с падналия на него немирен кичур коса, който той от време навреме прибираше, мекия тембър на гласа.

За втори път видях Вапцаров през пролетта на 1941 г. Иван Хаджийски се беше разболял и остана няколко дена в леглото. И така, както лежеше ми предиктува една статия, която му била поръчана за някакъв вестник. На следващия ден в 9 ч. преди обяд ме изпрати да я отнеса в кантората му на ул. "Цар Асен" 2. Там щял да дойде един висок млад човек да я вземе. Този млад човек беше Вапцаров. Познах го.

Истинските ми спомени за Вапцаров обаче, започват от есента на 1941 г. когато се настаних на квартира при неговото семейство на ул. "Ангел Кънчев" 37. Мизерията ме беше принудила да се задоволявам с най-неудобни квартири само да продължа образованието си. Ето защо, когато научих, че ще спя в хола на тяхното жилище бях много щастлива. Жилището се състоеше от две стаи, хол и кихня. В едната живееше Вапцаров и съпругата му, в другата поета Хр. Радевски, в хола аз. Бойка беше бремена. Това че няха отделна стая ме постави в особено близост с Вапцарови. Аз фактически станах член от тяхното семейство. Тази близост с Вапцаров в обикновения ежедневен живот ми позволи да го опозная повече или по-малко като човек и отчасти като революционер.